

povzdigniti in olepšati, pa kaj pomaga, ker ga Amurat IV. v kratkem spet potlači. — Leta 1831 se spunta zoper cara turškega tudi Mehemed-Ali, namestnik v Egiptu, in sin njegov, Ibrahim Paša, si podverže malo po malem celo Sirijo. — Že se kaže v Bejrutu in v okrajnah sirijanskih vspeh boljše, redne vlade egiptovske, pa na enkrat se vzdignejo leta 1840 nekatere evropske vlade zoper Egipčane, in jih prisilijo v Egipt se vrniti. Pri tem početju se je tudi brodnštvo naše avstrijsko čversto ponašalo! Francozi pa se niso te slave udeležili, kakor nekoliko let prej žalostne slave pri Navarinu.

(Dalje sledi.)

Nekaj v svarilo roditeljem.

Ljube Novice! izvolite vverstiti ta sostavek med svoje — pa ga nesite po široki Slovenii mogočno trobečega na ušesa roditeljem, da jih saj žalostne dogodbe zdramijo in zbudé, ker ne zamorejo mili opomini in prošnje prijazne odpreti njih oči! — Prijazno je plavalo včeraj (dan pusta) sonce na obnebji jasnomodrem, in vpiralo svoje žarke v belo odejo, ktera pokriva zemljo in klisurine naše. Dozdeva mi se, da je previdnost božja zato dopustila soncu ta dan toliko svitlo sijati, da ljudstvo zraven svojih ajdovskih zabav in veselic ložej zagleda prepad nesreče, ki mu za herbtom grozi. Ali ljudje, posebno pa očetje in matere velikih burk in iger omamljeni in opiti, nimajo moči odgurniti zastora, ki je zakrival nesrečo sledečo: Uže sonce zahaja, toda prezgodej za veseli ljud naš zadnje trake moli, ko da bi hotlo reči: „srečno! jutri se vsi ne vidimo več.“ Skakanja, dirjanja, metanja, nametovanja s snegom, smeha itd. so siti. Nekaj vendar še pogrešajo, peté jih še serbé. Dva akoravno že dovelj ostarela zakonska neka moč silovita vleče na plés, krepko se jej ne ustavita — gresta. Žena vkljub otroku, ki ga nosi pod sercom uže več mescov, gré, in se ne spomni dolžnost do otrok, ki jih je porodila. Mož, ko dom zapušča, ne vidi švigajočega plemena na ognjišču in ne spominja se več punce 4 let stare, ktero je samo zapustil kraj ognja, ker sta uže bila na plesišču misel njega in duh. Kaj se doma zgodi med tem, ko ona dva v kerčmi rajata, plešeta in uživata veselice posvetnih? Dekleta nedolžnega oblačilo se, žalibog! užge plemena švigajočega okoli sebe, in dete se počasi peče!! — Neskerbna roditelja pozno v noči domu pridša ugledata ljubeznivo hčerko vso pečeno in malo živo, počneta nje rane polivati s solzami bridkimi; toda že prepozno, ker duša, sedeča že na jeziku, je danes okoli desetih uzdignila se na svojih nedolžnih perutih, in odplavala k Stvarniku svojemu tožit očeta in mater.

F. R. Gradiški.

O vučjem pastiru.

Narodne pripovedke iz okolice Varaždinske.

Prinesek za slovensko mitologijo.

Nabral M. Kračmanov.

Na Kranjskem je znano, da hudič polhe na pašo goni. Med Slovenci, ki stanujejo okoli Varaždina, je vera, da imajo živali svoje pastirje, postavim volkovi, ribe, tice; in marsikaj si o tem pripovedujejo. Že sem v lanskim „Novicah“ v 57. listu na 227. strani eno od volčjega pastirja povedal, in ker utegne ta stvar spet nekoliko v slovensko mitologijo segati, mislim, da ni od več, ako še povem kar sem znova zvedil od volčjega pastirja.

1. Jeden put bil je jeden jager pak je hodil pazit zveri. Išel je na jeden hrast a pod ov hrast su hodili vuki i žjimi skup vučji pastir. Gda su išli pastir je išel prvi a oni za njim. Gda su tam došli onda veli vučji pastir jagru: čuješ, hodi dole. On se ni vufal i niti ni išel. Onda mu veli: hodi, drugač te ove moje zveri pojedu. Onda je

išel, i gda je došel s hrasta veli mu vučji pastir: vezda kaj očes rajši, jeli češ biti to kaj sem ja bil sedem let, ili da te ove zveri pojedu? On je rekel da če biti rajši to kaj je on bil. Onda mu je rekel pastir: prekopicni se kroz ov obruč. On se je prekopicnul i vuk je postál, a vuki so vikali: živio, novoga pastira smo dobili kojemu budemo purane krali. I tak su ga radi imeli. Neg vu zimi je bil tak gladen da je dimo hodil na gnoj jest one glive, kaj su po gnoju rasle i kupanje je hodil lizat. A domači su ga opstrelali i tukli kajti nisu znali da je on. Neg gda je sedem let izminulo on je došel, i pitali su ga, da gde si bil tak dugo? Onda jim je 'se povedal kak je bil i kak su ga oni bili. Onda su napravili gosti, su pili i jeli, a ja sem bil ozad za pečjum, nit su se na me ogledali; neg sem jim pol purane zel i v torbicu del i tak sem ga pojel.

2. Jeden put su bili konjari na paši, pak su bili i po noći takaj, pak su vidli saku noć da ogenj gori, a ognjišća ni bilo gda su gledali. Onda je jeden izmed njih bil pak je rekel da bude išel ovu noć na hrast gledat kaj je to. On je išel na hrast pak dojde jeden klapasti vuk pak se čez jeden obruč tri put prekopicne a stari dedek postane, a vuki dojdú za njim, a koj je prvi došel on je donesl jednu gusku i dal mu ju je; on ju je spekel i meso je pojel, a kosti je dal vukom. Gda su to pojeli onda jim odlučal kaj bu koj dobil ovo leto. Jednomu veli: ti buš dobil kravu; tak je rekel i drugim 'sakomu njegovo. Onda naj zajednemu je rekel: ti pak buš dobil ovo kaj je na ovom hrastu. A ov deček je vre bil od straha ves črn. Onda su 'si odšli, a ov, koj je toga dečka dobil, je ostal i potkapal je ov hrast da, gda hrast podkoplje bu deček dol opal i da ga bude pojel, neg samo da do dana to včini. Neg dan je nastal i pastiri su došli i vuka stirali a dečka su na kla zeli. I ov deček je doma odišel i jedno leto ni nikam vun iz doma išel, neg samo vukol hiže je išel. Gda je leto dan prošlo išel je s pastiri po noći na pašu. Onda su pastiri pospali, vuk je došel i njega pograbil i pojel ga je.

3. Jen put je bil jen vučji pastir i on je nad sedem vukov bil. Išel je jen put po selih mleka prosit i dojde vu selu k jedni ženski i prosi ju za mleko kajti on rad mleko jede. I ta žena mu ne štela mleka dati. On reče: dobro dobro, vre buš se ti zmislila komu si ne štela mleka dati. I žena si je mislila, kaj bi ti, zmazanec, mleko jel. I ti vučji pastir neće taki vuka poslati, neg tak za nekuliko let pošle da zakole tele ili kravu, žrebe, dete ili kaj god od one hiže. Onda su ženski drugi ljudi rekli: to ti je pravo vučji pastir bil, ti buš nesrečna. I onda je ta žena strahu bila kaj je ne njemu mleka dala. I za nekaj časa odnesel je vuk jedno svinče koje su šteli zaklati si, i onda su vre imeli nikaj kaj bi klali. — Ti vučji pastir zapovedal je vukom kam koji mora iti. Jednomu je rekel da naj ide korenja (korenin) kopat, drugomu da naj ide po onoga in onoga človeka, tretjomu drugo, četvrtomu pak drugo, pak petomu drugo, i tak dalje. Ako pak ono nemre zaklati, pošle ga drugam gde more si zaklati i pojesti. — Ti vučji pastir bil je ves rezdrapan tak, da su 'se krpe doli visele.

Slovenske humoreske.

Po národnih pravlicah spisal Vicko Dragan.

II.

Verbovčani so prebrisane glave. Naj povem kakšno od njih.

Po Verbovškem germovji raste dosti divjega hmela. Neki Verbovčan, kteri je križem svet obhodil, jim svetuje, naj varijo pivo (ol), ker imajo dosti hmela. Piva ni nobeden še pil. Kakšna pijača pa je to? vsi ga barajo. Diši kakor konjšica, in mislim, da hmel v konjšici zavreti dajo. „To pa vendar ni mogoče“ — rečejo stari sosed Ropotar.